

	Strana
Editorial	2
Z farní kroniky	
Rok 1936 - pokračování (přepis farní kroniky)	3
Rozhovor	6
Světová náboženství	
Judaismus - I. Historie	13
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	14
Stránka dětem, mládeži	
Misie květen	15
Téma Přátelství	16
Příspěvky ze života farnosti	
Karneval	17
Výročí 95. let trvání Orla v Olešnici	18
Papežské misijní dílo a misie	19
Pozvánky, upozornění	20
Bohoslužby ve Svatém týdnu	22
Ze života farnosti	
Svátosti a svátostiny	23

Milí čtenáři,

místo úvodního slova našeho pana faráře vám tentokrát přetiskujeme slova apoštolského nuncia, která jsme vybrali z jeho promluvy u nás v Olešnici. Zdá se nám, že plně korespondují s dobou, kterou prožíváme.

„Nejdůstojnější otče Romane, nejdražší bratři a sestry ve víře,

Velmi rád přicházím do Olešnice, abych vás poznal. Váš pan farář mi napsal tři stránky plné informací o vaší farnosti; ...to mi stačilo, abych pochopil, že se dnes setkám se společenstvím křesťanů, kteří se skrze utrpení, kterým prošli v minulosti, naučili odvážně svědčit o víře a usmíření.

Za necelé tři týdny budeme prožívat dny Ježíšova utrpení, smrti a vzkříšení. Jsou to ty nejposvátnější dny celého roku. Proč? Protože kříž je tím nejsilnějším vyjádřením milosrdné Boží lásky, kříž nám dovoluje poznat srdce Boha Otce: vždyť Kristus dal za nás svůj život.

Úcta a poděkování Pánu Ježíši, ukřižovanému pro naše hříchy, můžeme vyjádřit několika úplně obyčejnými gesty, jejichž prostřednictvím můžeme pozdvihnout své oči a svá srdce ke Kristu, abychom u něj mohli dosáhnout odpuštění a uzdravení. Patří k nim vyobrazení kříže, svátost smíření, svátost oltářní a znamení kříže.

Vyobrazení kříže najdeme téměř všude. Kříž zdobí věže našich kostelů, aby Kristus svou přítomností žehnal celé obci; kříž máme ve svých domovech, abychom vyjádřili svou víru; nosíme jej jako přívěšek, abychom tak prosili o Boží ochranu; znamení kříže, které se nachází na každém hrobě, vyprošujeme zemřelým odpuštění. Kdykoliv spatříme kříž nebo se s ním setkáváme ve svém životě, řekněme s láskou: “Milosrdný Ježíši, smiluj se nade mnou.“ Je to krátká modlitba, ale pomáhá nám vyhovávat naše srdce.

Ukřižovaný Ježíš Kristus je znamením odpuštění a milosrdenství. Když Pán visel na kříži, řekl : „Odpusť jim, protože nevědí, co činí.“ Na jiném místě Písmo říká Hospodin: „Nemám žádné zalíbení v tom, aby hříšník zemřel, ale spíše toužím, aby se obrátil a zůstal naživu.“ Usmířme se tedy s Kristem, který prolil svou krev na kříži, aby nás přesvědčil o tom, že je plný milosrdenství. Právě doba, kdy si připomínáme Pánovo utrpení a smrt, je tím nejvhodnějším časem, abychom s lítostí nad svými hříchy padli na kolena a přijali odpuštění. Kristus měl moc na zemi odpouštět hříchy, a nyní ji vykonává prostřednictvím služby kněží, kteří odpouštějí kajícím hříchy „ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“.

Eucharistie je památkou Ježíšova kříže; slavíme v ní Pána Ježíše, který obětoval své tělo a prolil svou krev. Ve svatém přijímání se nám dává tělo a krev ukřižovaného Pána.

Klaňme se proto Pánu Ježíši Kristu a děkujme mu, protože svým svatým křížem vykoupil svět; prosme jej, aby k nám ze svého kříže obrátil svou jasnou tvář a byl nám milostiv. Amen.“

Rok 1936 - pokračování

Po radosti přichází žalost. Tak tomu bylo letos u nás. Radost ze zdařilé oslavy cyrilometodějské byla za týden vystřídána bolestí nad těžkou ztrátou, kterou utrpěla naše farnost úmrtím dlouholetého olešnického faráře, biskupského rady Františka Soukala.

Jeho smrt přišla neočekávaně 16. srpna 1936 ještě p. rada kázal. V pondělí odejel do Brna na duchovní cvičení. Po exerciciích šel k lékařské prohlídce do nemocnice Milosrdných bratří, kde na radu lékařů zůstal, aby se léčil. Pan rada byl trápen mnohými nemocemi, ale nejvážnější byla v poslední době choroba ledvin, spojená s hypertrofií prostaty. Z nemocnice přicházely zprvu zprávy celkem dobré. Dne 4. září se však choroba zhoršila a p. rada byl zaopatřen.

Potom se však jeho stav rychle zlepšil, takže lékaři dávali nám naději, že se pozdraví a bude se moci vrátit domů. Avšak v neděli 13. září 1936 ráno konstatovali proděravění měchýře a když p. rada vzhledem k svému věku a slabosti operaci odmítl, bylo rozhodnuto. O nebezpečném, beznadějném stavu p. rady jsme se dověděli v neděli večer zásluhou Msgre Dr. Skoupého, který poslal do Olešnice auto se smutnou zprávou. Hned jsem jel s hospodyní pana rady do Brna, tam jsme ještě napsali testament, a po půlnoci jsme p. radu naložili do auta Červeného kříže. Do Olešnice jsme dojeli v pondělí. 14. září ráno o 2 hod a za 15 minut nato pan rada klidně zesnul v Pánu.

Bezprostřední příčina smrti byla otrava kyselinou močovou. Pan rada byl do poslední chvíle při vědomí. Zpráva o jeho smrti naplnila všechny farníky bolestí.

Úmrtí oznámení znělo :

Zalíbilo se Věčnému Veleknězi povolati k sobě služebníka dobrého a věrného vdp. P. Františka Soukala biskupského a kons. radu a faráře v. v., který na svátek Povýšení sv. kříže o 2 hodině ranní, posilněn 2. svátostmi, tiše a odevzdaně v Pánu zesnul v 71. roce věku a 47. věku kněžství. Pohřeb zesnulého koná se ve středu dne 16. září 1936 o 9 ½ hod dopolední v Olešnici na Moravě. Odešel pastýř dobrý.

Pamatujte na něho při mši svaté a v modlitbách!

V Olešnici dne 14. září 1936

Katolický farní úřad v Olešnici

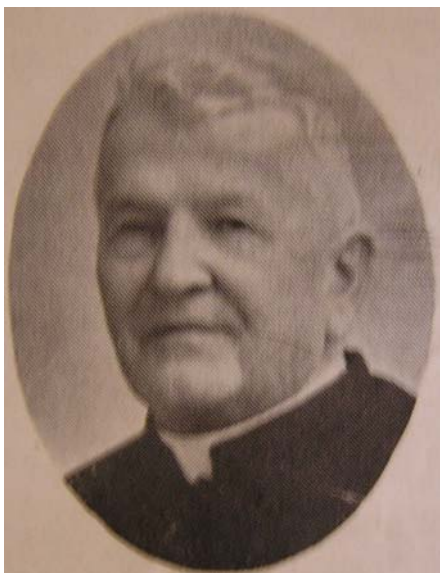
V úterý 15. září 1936 přinesl brněnský „Den“ tento článek z pera Msgre Dr. Karla Skoupého:

Za vdp. radou Františkem Soukalem bývalým farářem v Olešnici

„Včera dopoledne došla z Olešnice zpráva, že tam dotrpěl dlouholetý duchovní správce vdp. rada František Soukal. Hledal uzdravení v nemocnici, ale když cítil, že najednou mu ubývá sil, dal se převést domů, aby zemřel mezi svými duchovními dětmi, pro něž žil a pracoval. Zpráva o jeho smrti zarmoutí všechny, kdož ho znali, nejvíce však farnost olešnickou a celé okolí, neboť pan rada, ač byl již na zaslouženém odpočinku, velmi ochotně a rád vypomáhal ve škole a zvláště v kostele na kazatelně a ve zpovědnici. Byl to člověk vzácného charakteru, povahy milé, kněz opravdový, zbožný a neúnavě horlivý.

Kdo měl příležitost vidět a pozorovat jeho farnost nejen při slavnostních příležitostech, nýbrž i ve dnech „obyčejných“, užíval všude doklady jeho práce. Návštěva kostela a zbožná účast na bohoslužbách, přijímání svátostí, kvetoucí život spolkový, to vše svědčí o dlouholeté, tiché, soustavné a obětavé práci pastorační, jež byla celá prozářena světlem příkladného zbožného kněžského života. Když za hospodářské krize tlačila se bída do mnohých chaloupek, hned pan rada založil farní odbor Charity a účinně odpomáhal lidské bídě. Vida ovoce této opravdově křesťanské činnosti, vřele doporučoval na kněžských schůzích svým spolubratřím zakládání spolků charitativních. Když vdp. biskup požádal své diecesány o příspěvky na vybudování katolického gymnasia, farnost jeho, ač v horském kraji položena, patřila k prvním v diecesi, které značnými obnosy přispěly ke zřízení ústavu pro náboženský život v diecesi tak významného. Před desíti lety v září 1926 byl posvěcen a otevřen krásný spolkový dům, o němž se svým tehdejším dp. kaplanem a nyníjším farářem získal si zásluh největších. Jak miloval svou farnost a s jakou láskou zase lnuli jeho farníci ke svému duchovnímu otci, ukázalo se krásným a dojemným způsobem v roce 1930, kdy slavil své 40leté kněžské jubileum, o velikonočním pondělí v roce 1934, kdy při instalaci odevzdával svou farnost svému dosavadnímu spolupracovníku, a konečně v posledních dnech, kdy z Brna docházely znepokojující zprávy o jeho zdravotním stavu. Kdo s ním kdy jednal, jistě si v paměť vtiskl výraznou a ušlechtilou tvář, kdo ho blíže poznal, vážil si ho a zamiloval si ho. Patřil ke kněžím, kteří byli a zůstávají ozdobou církve a vlasti. Pochován bude – jak si přál krátce před smrtí – na hřbitově olešnickém mezi svými milovanými farníky, aby patřice na jeho hrob vzpomínali jeho příkladného života a vděčně pamatovali v modlitbě na jeho duši.

Zesnulý pan rada Fr. Soukal narodil se v Lulči 29. listopadu 1865, na kněze vysvěcen 27. července 1890. Svůj celý život kněžský prožil na horách, nejdříve jako kaplan v Kunštátě, jak administrátor v Sulíkově a Černé Hoře, od r. 1896 jako farář v Rovečném a na konec od r. 1906 jako duchovní správce v Olešnici. Pohřeb koná se ve středu o půl desáté v Olešnici. Ave, anima fia!

Pohřeb našeho pana rady konal se ve středu za účasti, která byla odhadována na 3000 lidí. Ráno byla rakev přinesena do fary, kde byla vystavena v pietně dekorovaném průjezdu. Pohřbu se zúčastnily všechny školy farnosti, družičky, jednota čsl. Orla v krajích, hasičské sbory, obecní zastupitelstva a věřící z farnosti i z okolí. Kněží bylo 34, bohoslovců 5. Obřady v domě vykonal Msgre Dr Aug. Neumann, rodák olešnický, kondukt po rekviem vedl arcikněž Ant. Mazal, průvod na hřbitov vedl a pochovával Vilém Skácel, děkan z Valašských Klobouk, bratranec p. rady. P. děkan Skácel za příbuzenstvo. Nakonec jménem farnosti se rozloučil s p. radou místní farář těmito slovy:

„Drahý pane rado, uložili jsme Vás do naší horské půdy, na níž jste strávil celý svůj kněžský život. Spravedlnost velí, abych Vám jménem celé farnosti poděkoval za vše, co jste za těch 30 let vykonal pro naše blaho časné i věčné. Pracoval jste neúnavně, do úpadu, na sebe zapomínal, jen naše dobro na mysli měl. Byl jste naším starostlivým a dobrým otcem. Upracoval jste se, zdraví si podlomil pro nás. Říkali jsme si o vás: Tatičku starý náš, šedivou hlavu máš, dobře je s námi, dokud jsi mezi námi. Nyní nám odcházíte a my jsme jako opuštěné sirotky. Budete nám všude scházet a bez Vaší bílé hlavy si nedovedeme náš kostel ani představit. Děkujeme Vám za péči, kterou jste věnoval našemu kostelu. Děkuji za všechny spolky a organizace katolické, které jste založil, řídil a štedře podporoval, za terciáře celého kraje, jichž jste byl ředitelem, za poctivou práci ve školách, za vaši dlouholetou činnost v zastupitelských sborech obce Olešnice, za veliké dílo, které jste vykonal pro hospodářské povznesení našeho lidu. Děkuji Vám za spolubratry kněze, zvláště také za ty, kteří byli vašimi kaplany. A za sebe musím děkovat nejvíce, neboť jste mi byl druhým otcem.

Vyoral jste v naší farnosti hlubokou brázdu a zasel do ní svatě zrní. Příkladně se, aby ta brázda nezarostla trním.

Pane rado, do hrobu Vás provází naše láska a vděčnost. Váš hrob nebude opuštěn a zapomenut. Odpočiňte si v naší půdě. Bude se Vám v ní odpočívát lehce, vždyť je skropena Vaším potem a posvěcena Vašimi modlitbami. Ti kteří zde odpočívají, jsou Vaši, vždyť jste je do hrobu ukládal. A my živí budeme se za Vás modlit a budeme se těšit, že osiřelá naše farnost bude mít ve Vás pomocníka a přímluvce v nebeském království. Dobrý pastýři, starostlivý otče, Vaše ovečky a duchovní děti Vám dávají s Bohem, ale také na shledanou!“

Rozhovor s paní MUDr. Marií Svatošovou

Ve dnech 18. - 26. 3. 2006 proběhlo v našem kraji v některých farnostech setkání se spisovatelkou, lékařkou a zakladatelkou hospicového hnutí v České republice paní MUDr. Marií Svatošovou. V rámci „Dne pro život“ nejvíce času věnovala naší farnosti, přednášela o svých zkušenostech s hospicovou péčí. Mluvila také o životě, činnosti a mučednické smrti P. MUDr. Ladislava Kubička, který pocházel z Kunštátu a sloužil jako kněz v severních Čechách. Využili jsme příležitosti setkat se s paní doktorkou osobně a položili jí několik otázek pro náš zpravodaj:

Paní doktorko mohla byste nám říct něco o svém dětství a mládí?

Nenarodila jsem se v porodnici, narodila jsem se ve škole. Tatínek byl řídící učitel na jednotřídce v Hlavňově, okres Náchod, ve vesničce nebyl ani elektrický proud. Narodila jsem se o měsíc dřív jako nedonošenec a nikdo nevěřil, že vydržím. Bylo to 20. listopadu a 6. prosince mě urychleně křtili. Byla jsem prvorozená, za rok a tři týdny se narodila moje sestra a když mi byly čtyři roky, tak se narodil bratr. Dětství jsem měla krásné v hezké velké rodině, kde byly babičky a dědečci, každé prázdniny jsem trávila u prarodičů. Byla jsem takové hubené, až vychrtlé dítě a tak asi od osmi let mi bylo jasné, že chci být sestřičkou. Naši byli hrozně proti tomu, vzhledem k tomu, jak jsem vypadala, tak si mysleli, že na to nemohu fyzicky stačit. Vymlouvali mi to, chtěli mě dostat na ekonomickou školu, ale tam já bych zahynula - ta představa prosedět celý život v kanceláři... Prosadila jsem si nakonec tu zdravotní školu. Po maturitě jsem chtěla jít na lékařskou fakultu, nedostala jsem se, protože maminka byla označena za náboženskou fanatičku a tak mi v těch padesátých letech nedovolili jít na vysokou školu. Ale po roce praxe jsem byla považovaná za „dělnický kádr“- už nehodnotili rodiče, ale mne – tak jsem se na fakultu dostala.

Jak jste se dostala k hospicovému hnutí?

Pracovala jsem jako praktická lékařka až do roku 1989. V lednu 1990 jsem zamkla ordinaci, přešla do Charity a pustila se do vydupávání hospiců ze země. Uvědomovala jsem si jedno velké nebezpečí. Viděla jsem, že by některé rodiny chtěly dosloužit svým blízkým až do poslední chvíle doma, samy na to nestačí a není kdo by jim pomáhal.

Hlavním motivem však byla vlastní bolavá zkušenost. Chodila jsem za jednou pacientkou, věnovala jsem se jí v rámci doprovázení v těžké nemoci, převezli ji do nemocnice a když jsem ji tam přišla navštívit, přišla jsem na to, že její ošetřující lékař plánuje eutanasií. V chorobopise jsem uviděla rozepsané prudce stoupající dávky morfia a sestřička mi to potvrdila sama, když řekla „a déle to vydržet nemůže“.

Zjevný úmysl lékaře mnou otřásl, protože opravdu šlo o naplánovanou eutanasií (tzv. milosrdnou smrt... otevřeně řečeno – pokud se jedná o úmysl zdravotníka, je to zabití nebo vraždu a pokud se provede na žádost pacienta je to totéž co sebevražda) s takzvaně „dobrým úmyslem“ zkrátit utrpení. Zařídila jsem, že ji manžel vzal domů na revers. Ta paní neumřela do čtrnácti dnů, žila ještě půl roku. Při jedné procházce mě poprosila, abych ji naučila modlit se Otče náš, který zapomněla. Za toho půl roku udělala na sobě tak veliký kus práce, že umírala jako krásný, zralý křesťan. Tak jak to má být. A já si na tomhle jediném příkladě uvědomila tu ďábelskost eutanasiie, že pod záminkou zkrácení utrpení je člověk na konci života připravený o čas milosti, který právě on potřebuje, aby uzrál.

Co to je hospicové hnutí?

Hospice vznikly v Anglii v šedesátých letech 20. století, založila je paní Saundersová - Hospice sv. Kryštofa a odtud se rozšířilo hospicové hnutí do světa.

Úkolem je opravdu kvalitní péče s cílem uspokojit všechny potřeby smrtelně nemocných. Jednak tělesné, o ty se naše zdravotnictví celkem slušně stará, ale také jeho potřeby duševní, sociální a duchovní. O těch duchovních se dříve nesmělo ani mluvit. Dnes nám v tom nikdo nebrání, ale bohužel na mnoha místech, zůstane jen u těch slov.

Co je hospic?

Hospice nejsou jen domy, ideální je pro pacienta domácí, dneska se říká mobilní hospic, kdy pečující tým, případně nějaké přístroje, přijdou za nemocným domů. To je ideální, ale není to možné vždycky. Proto pro některé pacienty v některé fázi jejich nemoci potřebujeme i tu formu lůžkovou. V České Republice máme v současnosti deset lůžkových hospiců, jedenáctý se staví.

K hospicové péči neoddělitelně patří také péče o rodinu umírajícího nebo těžce nemocného člověka, případně o pozůstalé. Zvláštností hospicové pomoci je takzvané doprovázení. Jde o to doprovodit člověka celou nemocí, pomoci mu, aby prošel všemi nepříjemnými fázemi, vyrovnal se s nimi a nebyl na to sám. Jsou to fáze šoku, hněvu, smlouvání, vyjednávání, deprese a rezignace (hození flinty do žita). Je třeba, aby těmito nepříjemnými fázemi co nejrychleji prošel a dozrál, dospěl do fáze smíření - přijetí své situace. Co se dá změnit, to se změnit má, co se změnit nedá, to je třeba přijmout. To je úkol doprovázení. Pracovníci v hospicu proto doprovázejí nejen pacienta, ale i rodinu, která prochází stejnými fázemi jako nemocný a stává se dost často, že nemocný už dospěl do fáze smíření, ale rodina pokulhává za ním někde u smlouvání a vyjednávání. V praxi je to například tak, že nemocný už chce mít od všeho pokoj a rodina by ho vláčela po léčitelích, cpala do něho žraločí chrupavky a podobné věci a on nechce. To je nepříjemná situace, všichni jsou ve stresu, stačí malá jiskřička, explodují emoce, dojde ke konfliktu a to není žádné příjemné prostředí pro umírání. Proto se musíme věnovat i rodinám. Teprve tehdy, když i ten nemocný i ta rodina jsou ve fázi smíření a přijetí nezměnitelné situace - potom může být umírání klidné a důstojné. Do té doby je to stres, bolavý zápas. Ovlivnit kladně takovou situaci je velmi důležité.

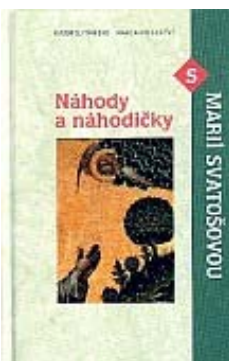
Hospic sv. Alžběty v Brně

Jak jste se stala spisovatelkou?

Já se nepokládám za spisovatelku. Když se řekne spisovatel, tak si představím autora krásné literatury, já takové věci nepíši. Úplně první, co jsem napsala, byla knížka „Hospice a umění doprovázet“ a tu jsem napsala z čistého zoufalství. Pořád nám někdo říkal, to jste hodní, že děláte něco pro ty staroušky. Neustále jsem vysvětlovala, že v hospici nejde o staroušky, ale o lidi smrtelně nemocné. Tak jsem se na tři týdny zamkla a napsala jsem to a za pomoci ministerstva zdravotnictví jsme to vydali a rozdávali. Další knížka byla „Hospice slovem a obrazem“.

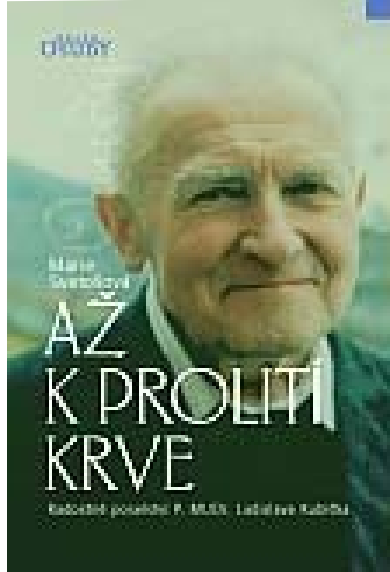
Uvědomovala jsem si, že o tom, co je těžkého kolem umírání, se ví hodně a také se o tom píše. Málo se už ale ví o tom, že je také spousta pozitivních zkušeností a nových obdarování. Tak jsem vyzvala pozůstalé po našich pacientech, personál, dobrovolníky, stážisty a další, kteří se pohybují kolem našich hospiců, aby mi poslali materiál do společné knížky. Tak vznikla tato kniha. Jedné z příspěvatelek, která uměla malovat, jsem dala třicet příspěvků a některé ji inspirovaly k vytvoření obrazů.

A potom je tu spolupráce s Karmelitánským nakladatelstvím. Oslovil mě pater Fatka, ředitel KN, že by po mně chtěl knížku na téma o naději. Ptala jsem se ho, jak na to přišel, a řekl mi, že byl před třemi lety na mé přednášce a od té doby mě v duchu uhání. Nebyla to doba zrovna nejvhodnější, protože mi zemřela maminka, tesknila jsem po ní a v tu chvíli psát o naději... Ale vzala jsem to jako úkol, pustila se do toho a vznikla knížka „O naději s Marií Svatošovou“. KN pak vydali svůj časopis „Dobrá kniha“ a tam jsem se dozvěděla, že Svatošová píše další knížku. Tak jsem jim zavolala a řekla, že jsem ta Svatošová a že o tom nic nevím. Vždyť jste říkala, že se vám honí hlavou náhody a náhodičky, tak my jsme to zařadili do edičního plánu. Zase jsem přikývla a začala psát.

Když jsem byla u třetí kapitolky z těch čtyřiceti, zastavil se u nás pater Fatka a řekl, že potřebuje, abych to napsala za deset dní. Tak jsem mu řekla „když mě to budou seshora diktovat, tak to napíšeš, ale nic neslibuji“. Hodně jsem se modlila, prosila každé ráno Duchu Svatého - prosím Tě, dneska dej mi čtyři zrníčka - ale s dobrou klíčovostí. A ono se to podařilo - za deset dní ta knížka byla hotová. Tak vznikly „Náhody a náhodičky“.

Ta poslední knížka, pod kterou jsem podepsaná s názvem „Až k proliti krve“ - to není jenom moje dílo, to je dílo téměř tři set spoluautorů. Tu si pater Ladislav Kubíček objednal. Asi měsíc před smrtí jsem mu donesla z tiskárny „Náhody a náhodičky“ se slovy - opravdu jsem dodržela, cos chtěl - není tam ani slovo o Kubíčkově, i když mě hodně inspiruješ. Po vyjití mých úvah „O naději“ tam pár příhod s ním bylo a on mi další zakázal. Řekl: „No tak jsi hodná, po mé smrti můžeš všechno sepsat“. To mi vyrazilo dech - on si objednává knížku, to mi nešlo dohromady s jeho pokorou? Potom pokračoval v pokynech: „...Žádný kult osobnosti, ale objektivní svědectví o tom, že vždycky za všech okolností i v době totality bylo a je možné vůli Boží rozpoznat a plnit. Sám bych to rád napsal i s příklady ze života, ale nemohu, protože jsem vázán zpovědním tajemstvím. Vy můžete...“

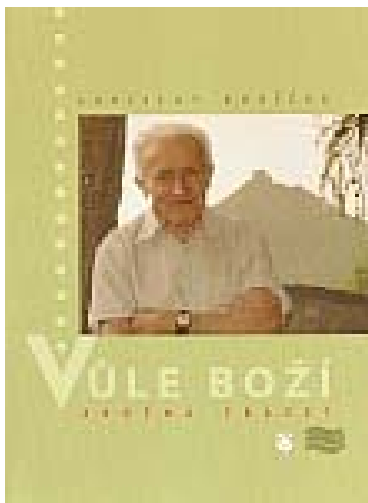
Zkusila jsem ho přemlouvat, vždyť jsem přece vždycky u všeho nebyla – „Tak se zeptáš ostatních.“ Za měsíc ho zavraždili a mně bylo jasné, že úkol je tady a nepadá v úvahu ho nesplnit.

Obrátila jsem se na lidi z jeho adresáře, prostřednictvím katolického týdeníku na čtenáře a vyzvala jsem všechny, zda by mi mohli poskytnout vzpomínku nebo svědectví do té knihy. Během několika měsíců se sešlo na tři sta příspěvků, které jsem zpracovala.

K prvnímu výročí jeho smrti knížka vyšla nákladem pěti tisíc kusů a za měsíc nebylo co prodávat. Dnes je vydáno dvacet tisíc kusů a slouží. Mám odezvu o službě tohoto svědectví života. Jsem přesvědčena, že když si tu knížku otec Ladislav objednával, že nemluvil ze sebe, ale mluvil z vnuknutí. Když vidím jak to funguje, jsem přesvědčena, že Pán Bůh s tím měl svůj záměr.

Kdy jste začala spolupracovat s knězem Ladislavem Kubičkem?

Poznala jsem ho v roce 1976, kdy jsem měla spoustu problémů, byla jsem v krizi po všech stránkách, sestra se mi zabila v autě, všechno se mi sesypalo jako domeček z karet. Při modlitbě, kdy jsem si uvědomovala, že jsem úplně nic a Pán Bůh je všemohoucí, zazvonil telefon a známí mě řekli, vezmi si do práce spacák, pojedíš s námi. Nevěděla jsem ani kam jedu a ocitla jsem se v Třebenicích na faře. Od té doby jsem tam jezdila osmadvacet roků. Otec Kubiček byl mým stálým zpovědníkem.

A spolupráce? - Celou dobu pečoval o mou duši a po mnoha letech to přerostlo ve spolupráci, kdy i já jsem mu snad byla něco platná. Nazýval mě svou sekretářkou pro zvláštní úkoly. Žádnou výpověď mi nedal, a tak se i po jeho smrti snažím pokračovat v tom, co jsme společně dělali a šířit jeho poselství. Jsem přesvědčena, že má

dnešnímu člověku mnoho co dát. Taky se dělím, co jsem od Boha jeho prostřednictvím dostala, uvědomuji si, že to byl obrovský dar, to nemá každý, aby měl takové osobní duchovní vedení dlouhou dobu. Jsem přesvědčená, že je v nebi, nepotřebuji slyšet oficiální svatořečení, a vůbec nepochybují že svatý je. Mám pocit, že mám co splácet a dávat dalším.

Čeho si na něm nejvíc vážíte?

Když se mě někdo zeptal: „Co jste na něm měli?“ No, on to byl napohled obyčejný venkovský farář, ale nesmírně pokorný a to co kázal a hlásal - evangelium - to do důsledku žil. To bylo na něm to úžasné.

V čem vidíte v naší zemi největší útok zla?

Rafinovanost ďáblova je především v tom, že přesvědčil lidi, že v podstatě neexistuje. Nikdo s ním nepočítá. Nemyslím, že by největší zlo bylo komunismus tady - to zlo je, ale zmizel a ono se to tady nezlepšilo, ale naopak z určitého pohledu je to ještě horší. Materialismus nám tady zůstal a všude kvete „uspěchaný konzumismus“, lidi chtějí mít všechno a hned. Žádné duchovní hodnoty, nerozlišuje se dobro a zlo.

Ta doba je z tohoto pohledu zlá, ale často si vzpomenu na slova otce Ladislava: „Je to doba nejednoduchá, zlá, je to Sodoma, Gomora, ale Pán Bůh má svůj plán záchrany a On z něj nesleví. Určitě nenechá lidstvo a svět d'ablovi. On ho nechává řídit, tak jak ho nechal řídit u Joba, ale vítězství mu nedovolí. Vítězství bude Boží. Je nás málo, ale je nás dost. V množství mouky jsme solí a kvasem a je potřeba, abychom pořádně solili a kvasili. Bude to v pořádku, tak jako v Sodomě stačila desítka spravedlivých, pokud zde bude desítka spravedlivých, nezahyneme. Nejsme tady od toho, abychom nadávali, ale abychom byli tou desítkou spravedlivých!“

Vaše životní heslo?

Při poslední zpovědi mi ho otec Ladislav dal - shrnul to téměř třicetileté duchovní vedení do krátké věty: „Dodržuj řád, hlídej si svobodu, zůstaň pokorná“. Je to takové doživotní zpovědní zrcadlo. Kdyby se člověk podle toho stále hlídal - dodržoval řád, nenechal si vzít svobodu - nenechal se za nic koupit, ničím zastrašit, chránil se pýchy, usiloval o pokoru - nemůže špatně dopadnout. Přesto jsem přesvědčena, že jsme všichni odkázáni na Boží milost a milosrdenství. Čím jsem starší tím víc si to uvědomuji.

A čeho byste se chtěla dožít?

Samozřejmě nebe.

jáhen Ladislav Kinc

Světová náboženství : Judaismus - I. Historie

Judaismus je náboženství Bohem vyvoleného národa. Judaismus ovšem znamená více než jen například pravidelné modlitby, oslavu svátků či dodržování zvláštních jídelních pravidel. Spíše než náboženskou naukou je způsobem života, který zahrnuje veškeré lidské konání od narození do smrti. Na světě dnes žije kolem dvanácti milionů příslušníků židovského národa, nositelů judaistického náboženství. Během genocidy za druhé světové války bylo v koncentračních táborech zavražděno šest milionů Židů.

Příběh Židů, raná historie tohoto národa, je přiblížena v hebrejské části Bible, především v části známé jako Pět knih Mojžíšových (Pentateuch) nebo Tóra (Zákon). Za zakladatele židovského národa jsou považováni praotcové Abrahám, Izák a Jákob. Ve svých každodenních modlitbách se Židé prohlašují za syny Abraháma, přítele Božího, jehož národ se nazývá Izrael, podle jména, které dal Bůh Jákobovi. Abrahám přišel kolem roku 1800 př. Kr. z Mezopotámie do Kanaánu - Země zaslíbené - později známé jako Palestina a mající zhruba rozlohu dnešního Izraele. V časech hladomoru nalezlo dvanáct Jákobových synů útočiště v Egyptě, kde později upadli do otroctví. Někdy kolem roku 1250 př. Kr. vyvedl Mojžíš potomky Jákobových synů z Egypta - tzv. exodus - během této pouti Bůh praotců zvaný Jahve uzavřel s Izraelity smlouvu na hoře Sinaj. Smlouva byla zachycena v textu deseti přikázání, vyrytých Mojžíšem do kamenných desek a zpečetěna krví obětí. Izraelský Bůh se zjevil jako Stvořitel vládnoucí nad celým světem a od této chvíle byla národní identita Izraele neoddělitelně spjata s jejich náboženstvím.

Mojžíš sám do zaslíbené země nevstoupil. Národ přivedli do země Jozue a soudci jako Bohem nastolení vůdci, soudce vystřídalí později králové. První tři králové - Saul, David a Šalamoun - vládli v Izraeli, jejich nástupci už spravovali dvě oddělená království - Judské a Izraelské. Velmi záhy však Palestinu okupovali Peršané, Řekové a Římané a její obyvatelé byli znovu a znovu posíláni do vyhnanství - poprvé v 6 stol. př. Kr. do Babylóna a od 2. stol. po Kr. na všechny světové strany. Nicméně kamkoli přišli a jakkoli trpěli, byli si vědomi svého údělu Bohem vyvoleného národa a zachovali si svou rasovou, kulturní a náboženskou identitu.

I dnes lze hovořit o tzv. diaspoře - rozptýlení židovského národa po celém světě. Zhruba šest milionů Židů žije v USA, dva miliony v Izraeli a čtyři miliony jsou rozptýlené po celém světě především v Rusku a východní Evropě. Jako důsledek druhé světové války se roku 1948 zrodil malý stát Izrael. Byl vytvořen, aby konečně zajistil Židům stálou a bezpečnou vlast. Krátká historie státu Izrael přinesla ekonomický zázrak, ale i urputné boje o uznání, identitu a o přežití.

Markéta Konečná

(Použité prameny: M. Langleyová: Víry a vyznání, Slovart, 1994)

Slovo nemocným - víra

Musíte vytrvat ve víře opření o pevné základy a nesmíte se nechat odvrátit od naděje, kterou vám přineslo evangelium. Kol 1,23

Všichni lidé, ať jsou věřící nebo nevěřící, prožívají ve svém životě období, která jsou pro ně velmi těžká. Lidé, kteří nevěří, se s nimi musí vyrovnat pouze svými silami. Jistě známe mezi nimi lidi, kteří dovedou snášet všechno s trpělivostí, vyrovnaností a nenaříkat nad svým křížem, který nesou. Často jsou to lidé, kteří touží po víře, ale z nějaké příčiny věřit nemohou. Kdyby tito lidé dostali takový dar víry, jaký jsme dostali my, pravděpodobně by z něj uměli vyléčit mnohem víc, než jsme toho schopni my. Toto vědomí nás vede k tomu, abychom se nad svou vírou zamysleli a ujasnili si, co nám naše víra dává a jak má náš život ovlivňovat.

Věříme v Boha, který je nekonečně dokonalý, všemohoucí a který miluje každého člověka a stará se o něj v každé situaci. Z evangelia víme, že mu záleží na každém vrabci a že žádný nespadne ze střechy bez jeho vědomí. Čím větší péči má proto o každého člověka, když na jeho záchranu obětoval svého Syna. Toto vědomí Boží lásky k nám je pro nás zdrojem pevnosti a jistoty v každé situaci, a to i v té nejtěžší.

Víra ve všemohoucího Boha nám ukazuje, jak máme jednat a prožít každou situaci, a to i tehdy, když všichni kolem nás propadají beznaději a hledají pomoc tam, kde ji najít nemohou.

Když žijeme z víry, umíme správně prožívat všechno, co nás potká, a svým postojem k bolesti, jak tělesné, tak duševní, ovlivňujeme lidi, kteří jsou kolem nás. My si toho nejsme většinou vědomi, že nás někdo sleduje, ale je-li naše víra opravdová, působíme na lidi kolem nás a můžeme je pozitivně ovlivnit.

Máme velké množství světců, kteří svou vírou a svým jednáním v těžkých chvílích ovlivnili život mnoha lidí. Nejdokonalejším vzorem je pro nás Panna Maria. Víme z evangelia, že postavila celý svůj život na víře v Boha a v působení jeho prozřetelnosti v jejím životě. Její život byl naplněn událostmi, které byly velmi těžké, a pochopit je, přijmout a správně prožít, vyžadovalo hlubokou víru. My můžeme prostřednictvím Panny Marie prosit o dar hluboké a živé víry. Je dobré to udělat už v době, kdy se vám vede dobře, protože ve chvílích, kdy na nás doléhá bolest, jsme příliš oslabeni a těžko se soustředujeme.

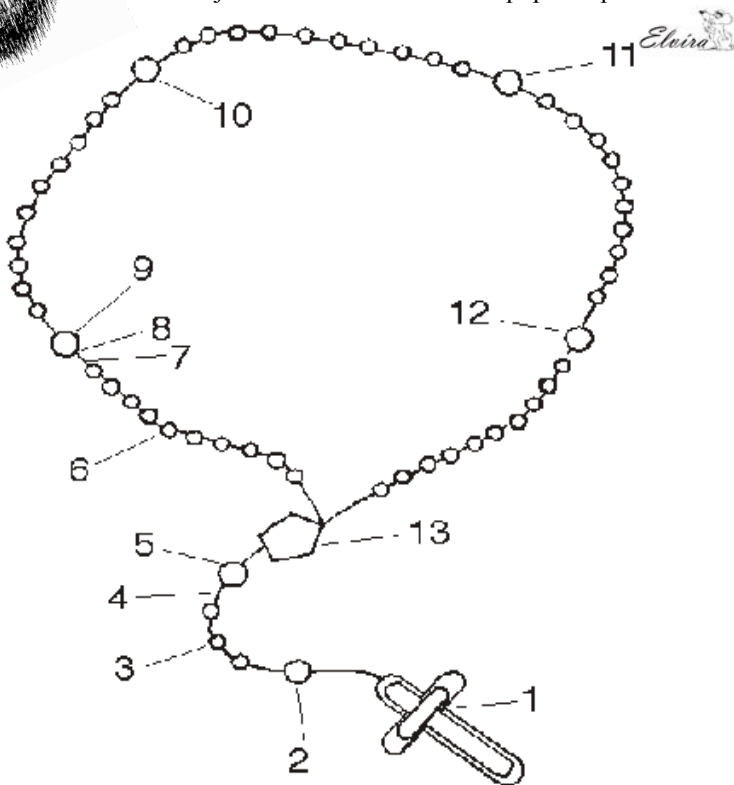
Buďme vděční za dar víry a svoji vděčnost projevujeme svou snahou žít plně v Boží vůli a plnit poslání, které nám Bůh dal. Neztrácejme svoji jistotu, že nás Bůh chrání, ani tehdy, když se nám všechno zdá být beznadějně. Bůh je věrný, On nikdy nezklame toho, kdo v něj věří a spoléhá na jeho pomoc.

O. Josef Šik

Heslo měsíce května: „MARIA JE NAŠE MATKA“

Milé děti, víte, že květnu se říká také měsíc Panny Marie, na kterou se obracíme ve svých modlitbách s prosbou o přímluvu? Misie mají svůj speciální „barevný“ růženec, na kterém má každý desátek svoji barvu. Vybarvěte obrázek růžence v misijních barvách kontinentů a popište správně čísla.

Doplň chybějící slova ze závorky (**sluníčko, Zdislava, minulosti, svátek, dělají, ostatní, neděli, nebeskou, události, zaslouží, Tereza**)

:V tomto měsíci je jeden..... , který se netýká se ani světce nebo významné , ale maminek. Slavíme ho vždy 2. v květnu. Maminka je sluníčko, proto si naši pozornost jistě, Maminky pro nás..... Mnohé, o čem nemáme ani tušení. Víš však, že matka Pána Ježíše je také i Tvou Maminkou? I mnohé ženy v Se proslavily jako matky nejen svých dětí, ale do své péče dokázaly zahrnout i potřebné. Matka z Kalkaty zachraňovala indické děti a a z Lemberka dokázala pečovat o chudáky a nemocné ve svém okolí.

...pro mládež

Jak budovat vztahy a vycházet dobře s druhými i se sebou? (III.)

Přátelství

Byl jsi veselý, plný zážitků i nápadů a chtěl jsi se moc o to vše s někým podělit, a tak jsi vyhledal svého kamaráda?

Byl jsi smutný, bezradný a nevěděl jsi co dělat, až se ozval nějaký tvůj kamarád nebo kamarádka? Šli jste spolu třeba na procházku nebo do cukrárny, popovídali jste si. A tvé trápení se zmenšilo? Možná jsi také zjistil, že to, co je pro tebe v tuhle chvíli nepřekonatelný problém, tvůj kamarád dobře zná nebo to prožil a dokázal se s tím vypořádat. Někdy stačí už to, že tě někdo vyslechne a věnuje ti svůj čas.

Jistě mi dáš za pravdu, že dobrý kamarád je někdo, komu můžeš věřit, na koho se můžeš spolehnout jak ve chvílích, kdy jsi šťastný, tak ale i v období, kdy prožíváš bolest.

„Všechno vydržíš a přetrpíš, budeš-li mít po boku přítele, přestože nebude moci udělat nic víc, než ti říct laskavé slovo a stisknout mlčky ruku.“

Je pro nás důležité přátelství?

Kdybychom odmítali přátelství, ochuzujeme se o mnohé. Přátelé rozšiřují náš pohled na sebe samé, dávají nám šanci změnit se k lepšímu v myšlení i jednání. Učí nás být empatičtí, cítit s druhými, brát na ně ohled.

„Hledám pustý ostrov! Zn: Zklamal mě kamarád.“

Měl jsi někdy pocit, že si vystačíš sám? Když tě někdo z kamarádů zradil nebo nějak ti ublížil... S nikým jsi nechtěl mluvit a být...

Taková situace by pro tebe neměla být odmítnutím ostatních a uzavřením se do sebe. Může to znamenat i výzvu. K čemu? K zamyšlení se nad sebou, zda jsem i já někde neudělal chybu. Jednám vždy čestně, jsem ohleduplným a laskavým kamarádem?

Někdy jsou naše očekávání přehnaná – toužíme najít osobu, která nám bude dokonalým přítelem. Bůh nás stvořil jako nedokonalé bytosti, každý máme nějakou chybu. Snažme se odpouštět... Je dobré se učit nehledat nedostatky na druhých, ale především je vidět sami na sobě. A prosme o to Boha, aby nám k tomu dal dostatek odvahy a trpělivosti.

Často vyžadujeme od ostatních příliš mnoho, ale k tomu je třeba, abychom i my darovali všechno – lásku, radost, porozumění, odpuštění...

Mějme rádi lidi kolem sebe a sami časem zpozorujeme, že i oni mají rádi nás.

(pokračování příště)

Zážitky z karnevalu

26. února se konal v Kaňáku, tedy v Katolickém domě, už druhý farní karneval. My kluci jsme s tatínkami chystali stoly a pódium. Velké holky krásně vyzdobily sál a malé holky si připravily předtančení.

Celým odpolednem nás provázely moderátorky Maruška (slimák) a Rend'a (renault 207). Nám se nejvíc líbila hudební skupina Respekt, která hrála dost hustě, teda jako dobře. Nejlepší byl zpěvák Michal Štaud. Kouzelník se nám taky líbil, ale velice nás zklamal tím, že nikoho nezačaroval, třeba bysme pak nemuseli do školy...

Velký zážitek z karnevalu pokračoval u nás doma i večer a v noci, protože jsme oba dva celou noc vyndávali co jsme snědli, nebo i co jsme nikdy nejedli. Nevíme, jestli to náhodou nebylo to kouzlo, protože ráno jsme fakt nemuseli do školy.

Už se těšíme na další akci a doufáme, že tam nebudou chybět naši oblíbení Respekt'áci.

Víťa a Zbynd'a Sobotkovi

Výročí 95. let trvání Orla v Olešnici

V neděli 19. 3. 2006 uspořádalo vedení Orla v Olešnici oslavu, která začala odpolední mší svatou v kostele a pokračovala slavnostním programem v sále Orlovny.

Nejprve nás přivítal starosta jednoty Orla Olešnice Petr Stejskal, modlitbou a pozdravem od pana arcibiskupa Otčenáška pokračoval P. Pavel Dokládál. Pak promluvili další hosté - Ladislav Šustr, ústřední starosta Orla a pan Kostelka. Miroslav Blaha seznámil přítomné s počátkem organizace Orla v Olešnici. Vzpomněl na dobu, kdy byl Orel zakázán za nacismu a v době totality, a také na obnovení jeho činnosti v červnu 1991. Stanislav Blaha nás informoval o nynějším sportovním dění v Orlu a o předpokládaných úpravách Orlovny i sousední budovy bývalého bufetu. Všechny v sále také pozdravil přítomný olešnický starosta Zdeněk Peša.

Překvapení a možná i slzy dojetí vyvolalo předání kytičky růží a čestné uznání věrnosti Orlu a za práci pro organizaci třem starším členkám - Bedřišce Smetanové, Marii Novotné z Obory a Haně Blahové.

Oživením programu byly dvě ukázky moderních tanců mladého manželského páru, který je několikanásobným mistrem republiky ve společenských tancích

Asi největší milé překvapení způsobilo vystoupení skupiny malých děvčátek, které si zatancovaly tanečky a samy si přitom zpívaly písničky, které měla v paměti ze svého mládí teta Novotná z Obory. Stejně pěkná byla i scénka malých dětí „Hodinář Pérko“. Moc děkujeme maminkám, které to všechno s dětmi připravily a věnovaly tomu svůj čas, aby nám udělaly radost.

Chceme poděkovat i všem těm, kteří oslavu připravili, přichystali a uklidili sál v Orlovně, nachystali a podávali občerstvení. Je moc dobře, že jsou pořád mezi námi lidé ochotní věnovat svůj čas druhým.

Anna Soukalová

Papežské misijní dílo a děti

Chtěla bych se s vámi rozdělit o svůj prožitek na hrubé mši svaté v neděli 26. března. Ráno mě probudilo deštivě ubrečené počasí. „Ta zima nemá konce!“, říkala jsem si při dopoledních přípravách nedělního oběda. Těšila jsem se do kostela, protože naši farnost navštíví vzácná návštěva – papežský nuncius. Potěšilo mě, že mše byla sloužená v češtině a pan nuncius působil velmi přátelivě a lidsky.

Věděla jsem, že skupina dětí z naší farnosti byla během mše přijata oficiálně do misijního klubka, které je součástí papežského misijního díla, protože dvě z dětí jsou moje dcery a měla jsem možnost doma pozorovat změnu jejich chování od té doby, co se pod vedením Marušky Adamcové začaly o misie zajímat. Kromě jiného také každou volnou korunu či padesátník shromazďují na misijní bonbónky, aby získaly co nejvíc peněz na pomoc pro děti v Africe.

Když se děti shromáždily u křtitelnice a zazpívaly hymnu papežského misijního díla „Pošli mne, půjdu já“ byla jsem bez dechu. Tak malé děti a mají v sobě tolik touhy a odvahy pomáhat druhým. Mačkala jsem slzy do kapesníku s vědomím, že na tuhle cestu pomoci druhým jsem své děti nepřivedla já, ale On náš Otec, který nám pomáhá a nezapomíná na nás. Když je třeba, pošle našim dětem do cesty někoho, kdo je může takhle dobře ovlivnit.

Chtěla bych těmto dětem a všem, kteří pomohli s jejich přípravou na vstup do misijního klubka poděkovat, protože já mám od té neděle v duši jaro i když venku prší. Přineslo mi je odhodlání a radost, s jakou chtějí pomáhat druhým. Aby jim chuť do dobrého díla i přes nesnáze vydržela, vyprošuji pro ně hodně Božího požehnání.

Děkuji J. V.

Poutní výlet rodin

Osmý květen je svátek Panny Marie - Prostřednice Všech Milostí. Je to také státní svátek - Den osvobození od fašismu. A na tento den připravujeme poutní výlet rodin.

První zastávkou bude pro většinu z nás neznámé poutní mariánské místo Provodov (nedaleko Zlína). Tam budeme slavit mši svatou ke cti P. Marie.

Po občerstvení pojedeme do Vyškova a tam se půjdeme koupat do místního krytého bazénu, kde je mnoho vodních atrakcí. Kdo nebude chtít do bazénu, může navštívit místní zookoutek. Celý den uzavře májová pobožnost.

Cena je 250,- Kč za sedadlo v autobusu. Ale pozor! Tatínci budou mít sedadlo zdarma. Rodinné vstupné do bazénu je 140,- Kč za hodinu, na dvě hodiny se platí o stokorunu víc. Závazné přihlášky a další informace - jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín 79. Tel. 516 463 315 nebo 606 948 970, e-mail - kinc@biskupstvi.cz. Uzávěrka přihlášek - 20. 4. 2006.

Farní tábor

Letošní ročník farního tábora plánujeme ve dnech 29.7. až 9.8., tj. 10 celých dnů. Pojede se tak jako minulý rok opět do Rudíkova, což je působiště našeho rodáka P. Václava Knotka. O přihláškách a dalších podrobnostech budete včas informováni ve farním kostele. Na děti se těší

organizátoři tábora

Misijní pout' dětí na Velehradě

Památný Velehrad máme spojený s poutěmi, které se na tomto místě každoročně konají. Také děvčátka z misijního klubka by se letos ráda, spolu s ostatními zájemci, zúčastnila misijní poutě dětí na Velehradě.

Pout' se uskuteční v sobotu 27. května 2006. Slavnostní mši svatou bude sloužit v bazilice o. arcibiskup J. Graubner v 10:30 hod.

Plakátky s informacemi budou včas vyvěšeny. Těšíme se, že se seznámíme s novými, malými i velkými misionáři. Pojeďte s námi.

M. Ad.

Projekt Rodinný pas

je určený rodinám z Jihomoravského kraje s alespoň jedním dítětem do 18 let. S pasem získají rodiny slevu v oblasti kultury, volnočasových aktivit, klasických nákupů (oděvy, elektronika, sportovní potřeby) a ostatních služeb (restaurace, ubytování, dovolené). Seznam poskytovatelů slev najdete na níže uvedené internetové adrese.

Jak rodinný pas získat?

Stačí vyplnit přihlášku na internetu - www.rodinnepasy.cz nebo si ji vyzvednout na obecním či krajském úřadě a poslat elektronicky nebo poštou na adresu Krajský úřad JMK kraje, Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, s heslem na obálce Rodinné pasy.

Bohoslužby ve Svatém týdnu

Do svatého týdne *vstupujeme* bohoslužbami *na Květnou neděli*. Každé mši svaté proto předchází průvod od kostela sv. Mikuláše do farního chrámu sv. Vavřince. Průvod začíná v **7.45** a v **10.45** svěcením ratolestí u kříže na hřbitově.

Pondělí sv. týdne - 18.30 mše svatá

Úterý sv. týdne - 7.15 mše svatá

Středa sv. týdne - 18.30 mše svatá

Zelený čtvrtek - 18.30 mše na památku Večeře Páně; po mši svaté přeneseme Nejsvětější svátost průvodem do kostela sv. Mikuláše. Zde vykonáme společnou pobožnost k uctění Ježíšova utrpení v Getsemanech. Po skončení pobožnosti bude v kostele sv. Mikuláše *adorace* pokračovat *po celou noc* až do **8.00**.

Velký pátek - kostel bude otevřený od **14.00** k soukromé modlitbě. Velkopáteční obřady začnou v **17.00**. **Kostel i poté zůstane otevřený k soukromé modlitbě.**

Bílá sobota - v tento den neslavíme žádnou liturgii. Celý den je ve znamení ticha a rozjímání o lásce Krista Vykupitele. **Kostel bude otevřený od 10.00 k celodenní adoraci.** U Božího hrobu bude list, na kterém bude celý den rozdělený do půlhodinových intervalů až do **20.30**. Aby mohla být vystavena Nejsvětější Svátost po celý den je třeba, aby stále někdo konal adoraci. **Prosím, zapisujte se tak, aby ani jedna půlhodina nezůstala neobsazena.** Obřady Velikonoční vigilie začínají ve **21.00** svěcením ohně a velikonoční svíce na obvyklém místě před kostelem.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně oslavíme jako každou neděli při mši svaté v **8.00** a v **11.00**. Při každé mši svaté budou svěceny pokrmy. Během mše svaté v 11.00 *zpívá chrámový sbor*. Svatý týden zakončíme zpěvem *Te Deum*.

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni :**
dne 2. 4. 2006 Kateřina a Petr Fouskovi

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

18. 3. 2006 pana Tomáše Soukala

24. 3. 2006 paní Marie Kopeckou

8. 4. 2006 pana Václava Štěpánka.

Milí čtenáři,

*ze srdce Vám přejeme
prožití opravdové radosti
ze vzkříšení obětovaného
Božího Syna a z jeho vítězství
nad smrtí, hříchem a temnotou. Ať Vám tato Velikonoční radost
stále pomáhá být svobodnými Božími lidmi.*

Redakční rada